



avslører CIAs topphemmelige plan i Norge

De vendte hjem som landssvikere fra krigen på Østfronten. Frontkjemperne ble utstøtt av alle gode nordmenn. Men CIA tilga dem fort. Amerikanerne ville bruke de beste av frontkjemperne i et ukjent «stay behind»-nettverk mot den kommunistiske trusselen.

Tekst: Egil Ulateig
Foto: Bjørn Kihle og ScanFoto

De kom hjem fra Den annen verdenskrigs blodigste front som drivgods fra en ikende armada.

De var den eneste store gruppen av nordmenn ved siden av krigsseilerne, som hadde sett hva krig virkelig var, på Østfronten. Ja, noen av dem hadde til og med deltatt i det desperate, nederlagsdømte forsvaret av Det tredje rikets hovedstad, Berlin.

Om lag hver tiende av dem kom aldri hjem.

De fleste av dem hadde meldt seg frivillig for å slåss mot det de anså var Norges verste fiende: Josef Stalin og kommunismen.

For å gjøre det hadde de sluttet seg til krigens mest fryktede krigerorganisasjon: Adolf Hitler og Heinrich Himmlers Waffen-SS.

Med andre ord: De hadde valgt feil side.

De kom hjem fra Den annen verdenskrigs ragnarokk som landsforrædere. Deres umiddelbare fremtid var varetektsfengsel som via til dels summariske rettssaker munnet ut i fengselsstraffer på fire, seks, åtte, ti, ja i noen tilfeller 12 års fengsel, pluss tap av borgerlige rettigheter.

De sonet stort sett halvparten av straffen. Men da de kom ut, innså de fort at soningen på langt nær var ferdig. I etterkrigens Norge var de en pariakaste: Landssvikere, quislinger, og drapsmenn.

Samtidig så disse mennene, som fremdeles var unge og med samme holdning som da de dro til Østfronten, at alle deres verste anelser slo til. Josef Stalin og kommunismen viste seg å være krigens sanne seierherrer. Etter krigen la de en jernhånd over halve Europa.

Verken Norge eller noen annen hadde likevel bruk for deres innsatsvilje og erfaring. Trodde de.

Men Vi Menn kan nå avsløre en av etterkrigstidens underligste hemmeligheter.

Allerede lenge før våpnene tiet på de europeiske frontene, hadde ledende vestlige politikere og deres etterretningssjefer innsett, at samtidig som en fiende var slått, hadde en ny vokst opp av slagmarkenes blodige jord.

Det var ingen annen enn Josef Stalin med sine røde armeer, jernmannen som like inntil freden var en av de allierte i krigen mot Hitler.

For å møte den nye trusselen anså menn som Allan Dulles, den senere CIA-sjefen, at alle midler

var tillatt. Og et av disse midlene var nettopp mennene som var kommet hjem som forrædere fra kampen mot kommunismen.

Deriblant regnet amerikansk og britisk etterretningstjeneste de soldatene som akkurat da satt bak lås og slå i Norge som forhatte landssvikere.

I disse kalde årene regnet vestlig etterretning med muligheten, ikke bare for en invasjon fra øst, men en oppstand eller maktovertagelse i hvert enkelt vestlig land, utført av de lokale kommunistpartier, selv sagt styrt fra Moskva gjennom KGB og andre hemmelige, røde organer.

Både militære og sivile etterretningsorganisasjoner i vest innså betydningen av å bygge opp egne, hemmelige nettverk som kunne tre i aksjon bak fiendens linjer, inne i hvert land. Fellesbetegnelsen var «stay behind», og gjennom først og fremst tidligere etterretningsmajor Christian Christensens avsløringer vet vi at det fantes et slikt nettverk i Norge.

Det var bygd opp av tidligere motstandsfolk, blant annet med erfaring fra kompani Linge.

Men helt fra etterkrigstidens første år, var amerikanerne, med støtte først og fremst av britene, opptatt av å bygge opp et annet «stay behind»-nettverk.

Det skulle få «filialer» i så å si alle vestlige demokratier og ha som medlemmer menn som bare få år før hadde kjempet under Waffen-SS-lynstråler og som nå var foraktet som nazister og fascister.

CIA satte opp en liste over hvem



ØSTFRONT- VETERANER TIL KAMP MOT KOMMUNISTER



anene
ansk
den Fahnen.
rmanischen 44 Norge på marsj gjennom Oslo.
Norwegen auf dem Marsch durch

de kunne tenke seg som medlemmer av de enkelte lands nettverk. Det interne navnet CIA satte på den ene delen av organisasjonen var «Stay Behind Organization, Central and North East Europe». Et annet navn på organisasjonen som nå er kjent, blant annet gjennom den store TV-serien om CIA, er «Gladio».

Vi Menn sitter inne med alle navnene i den norske «filialen». Dersom disse navnene var blitt kjent i de første etterkrigsår,

ville det trolig skapt en nasjonal krise. Etter nøyaktige undersøkelser kan vi nemlig fastslå at alle de 69, med ett unntak, kjempet for Waffen-SS på Østfronten. De var frontkjemper. Nummer 69 er enken etter en frontkjemper.

De 69 norske navnene er tatt ut av en liste på mange tusen fra Tyskland, Belgia, Nederland, Frankrike, Danmark, Sverige og Norge. Denne listen stammer fra en tidligere offiser i CIA som er kommet i hendene, blant annet på en journalist i det italienske kringkastings-selskapet RAI. Den er frembudt til salg i hvert enkelt land. Men listen finnes tilgjengelig andre steder.



Nye frivillige underfanene. Et kompani fra germanske SS Norge på marsj gjennom Oslo. I front Olaf T. Lindvig, en av de høyeste norske offiserer på Østfronten.

Foto: JOHN KIHLE

Underlig nok er listen også offentliggjort i Blitzungdommens saftige organ «Smørsyra», under overskriften «Gamle svin blir som nye». Men der blir listen sagt å gjelde medlemmer av det såkalte «Kameradenwerk Korps Steiner». Det er en slags SS-kameratklubb oppkalt etter den fremtrede SS-generallen Felix Steiner. Nordmenn i «Divisjon Viking» kjempet nettopp under Steiner.

Det er imidlertid bare tilsynelatende et utrolig sammentreff. Listen kan nemlig være begge deler.

Vi Menn har drevet omfattende undersøkelser i flere land for å avsløre listens opphav. Vi har blant annet hatt kontakt med mennesker som arbeidet for amerikansk og britisk etterretning i den kalde krigens første år. Og løsningen vi er kommet til, kan sammenfattes i et enkelt navn: Reinhard Gehlen.

Denne ærgjerrige og intelligente mannen, som ble en legende i levende live, var under Den annen verdenskrig leder for et av verdens mest effektive etterretningsorganer, i «Fremde Heere Ost», med Sovjet som spesialfelt. Da han innså at slaget var tapt, sørget han for å bli tatt til fange av amerikanerne, sammen med tonnevis av hemmelige etterretningsdokumenter.

Amerikanerne innså fort hvilken juvel de hadde fått mellom hendene, og lot ham få sin egen etterretningsorganisasjon. Da Vest-Tyskland senere skulle bygge opp sitt eget apparat, var Gehlen sentral.

Gjennom ham fikk amerikanerne tilgang til et hav av hemmeligheter, ikke bare om kommunister, men om interne tyske forhold. Tyskerne selv hadde vurdert sine utenlandske frivillige. Det kunne bli bruk for dem i en geriljakrig bak fiendens linjer, etter at Det tredje rike hadde tapt. «Werewolf» het en av organisasjonene som ble bygd opp med blant annet dette for øye.

En nordmann som står på listen er en av de høyeste norske offiserer på Østfronten, Olaf T. Lindvig, for øvrig også dekorert med den norske Deltagermedaljen, fordi han kjempet mot tyskerne i 1940. Han sier: «Når jeg studerer disse navnene, som jeg kjenner meget godt, må jeg si: Det er ingen tilfeldig liste. De tilhører de aller beste vi hadde.»

Det er ingen på norsk hold, verken i Forsvaret eller etterretningen, som sier de vet noe om listen. Det gjelder f.eks. Christian Christensen, som under den kalde krigen arbeidet for Etterretningsstaben, nettopp med frontkjemperne.

Men eksistensen av dette alternative Stay Behind-nettverket under navnet «Gladio» er nå et vel dokumentert faktum, også bekreftet av den tidligere CIA-sjefen William Colby og andre høyere CIA-offiserer. En gruppe engelske jour-

Forts. neste side



Det blir hevdet at Gladio ved hjelp av terroristgrupper sto bak henrettelsen av den italienske statsminister Aldo Moro i 1978.

Forts. fra foregående side

nalister fra avisen «The Observer», har intervjuet folk over halve Europa og også laget en TV-serie om organisasjonen som ingen utenforstående til nå har visst om.

«Gladio» ble først avslørt i Italia. Etter at en dommer i Venezia tok opp saken i full bredde, ble det en voldsom skandale. Det kom fram at en av spissene var den berømte Licio Gelli, leder for frimurerlosjen P2, en fascist, som etter krigen ble rekruttert av canadisk etterretning. Han har opplyst at det fantes 250 Gladio-celler i Italia, hver bestående av ni mann. Oppgaven var i enkelhet å hindre en kommunistisk maktovertakelse.

Etter hvert ble det opprettet forbindelse mellom Gladio og terroristgrupper, og det blir hevdet at de sammen stod bak henrettelsen av statsminister Aldo Moro i 1978.

En av de klareste bekreftelsene på eksistensen av Gladio, ikke bare i Italia, kommer fra tidligere president Francesco Cossiga. Han var innenriksminister i landet og deltok, ifølge eget vitneutsagn, i opprettelsen av organisasjonen.

Han sier at det var ledende personer innenfor NATO som tok initiativet til «Gladio». Den øverstkommanderende for de allierte styrker i Europa stod bak den hemmelige plankomiteen som godkjente Gladios fødsel. Dette skjedde i

1951. Andre kilder forteller at det skjedde tidligere.

Cossiga uttaler: «Det var enighet om at tre land, USA, Frankrike og Storbritannia skulle være faste medlemmer av komiteen, og resten assosierte — det betød Danmark, Norge, Nederland, Belgia, Luxembourg, Hellas og Tyrkia. Italia krevde å bli fast medlem, men ble nedstemt. Vest-Tyskland sluttet seg til i 1956.

Det var standard praksis i NATO å benekte eksistensen av alt som var vedtatt å skulle være hemmelig.»

I tillegg vet Vi Menn at også Sverige var tilsluttet Gladio. Men der eksisterte den bare som en eneste gruppe med seks-syv medlemmer. Vi har vært i kontakt med en person som finnes på listen. Han er også tidligere frontkjemper og innrømmer at han deltok i en hemmelig gruppe. Men han trodde den sorterte under den svenske sikkerhetsstaben. Hans sjef var en høy, svensk offiser.

Den norske listen som Vi Menn er i besittelse av, er ikke helt nøyaktig, men det er tydelig at personene er blitt holdt under oppsikt helt opp til 1970. De nye norske postnumrene er med.

Fordi flere på listen fremdeles føler seg engstelige og forfulgte på grunn av sin fortid, vil vi ikke offentliggjøre alle navnene.

Samtlige av dem som vi har vært i forbindelse med, benekter kategorisk at de vet noe om Gladio eller en liknende organisasjon.

Flere sier imidlertid, ofte med smil, at de ville ha tatt det som kompliment å bli spurt.

En av Vi Menns kilder i London som har bekreftet eksistensen av Gladio, hevder at det var avtalt med norske myndigheter at personene på listen skulle settes fri fra fengsel før soningstiden formelt var ute. En av de vi snakket med, vedgår at han stusset over sin tidlige løslatelse.

Lyver mennene på den norske Gladio-listen?

De kan også snakke sant og forklaringen er følgende: Gladio-Norge trådte aldri i funksjon.

Den røde armé trakk seg eksteriørisk tilbake fra Finnmark i 1945. Den interne kommuniststrategien forsvant stort sett med NKs selvmord i 1949 og arrestasjon av den gamle geriljalederen KGB-spionen Asbjørn Sunde i 1953. Det norske samfunnslivet fortsatte til ro i sosialdemokratisk vestvennlige folder. Det er grunn til å tro at CIA og Secret Service hadde god kontroll med venstresiden i Norge ved hjelp av de vanlige overvåkingsorganene, pluss Arbeidspartiets eget.

Det ble derfor aldri bruk for krigstrente, høymotiverte veteraner fra Stalingrad og Kaukasus i Norge.

Men med den voksende dokumentasjonen av Gladios virksomhet i en rekke europeiske land, det ingen grunn til å tro at CIA og NATO glemte Norge.